

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.690/2009/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Szeszák Gyula ügyvéd (4024 Debrecen, Iparkamara u. 6.) által képviselt I.rendű felperes neve I. rendű, II.rendű felperes neve II. rendű és III.rendű felperes neve III. rendű (mindannyian: **felperesek címe**) felpereseknek - az Ifj. Dr. Horváth Ferenc ügyvéd (4025 Debrecen, Vásáry István u. 8. fszt. 1.) által képviselt alperes neve, címe alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 10.P.20.874/2006/49. sorszámú ítélete ellen az I.-III. rendű felperesek részéről 52. sorszám, az alperes részéről 53. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

részítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezéseit részben megváltoztatja és az alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés tőkeösszegét az I. rendű felperes esetében 800 000 (Nyolcszázezer) forintra, II. rendű felperes esetében 1 000 000 (Egymillió) forintra, III. rendű felperes esetében 1 700 000 (Egymillió-hétszázezer) forintra leszállítja azzal, hogy a III. rendű felperes javára hitelintézetnél nyitott gyámhatósági fenntartásos betétbe kell teljesíteni.

A kamatfizetés kezdő időpontját 2002. december 3. napjában határozza meg, mellőzi az alperes elsőfokú perköltség fizetésére való kötelezését, az alperes által fizetendő kereseti illeték összegét 210 000 (Kettőszáztízezer) forintra, a szakértői díj összegét 80 920 (Nyolcvanezer-kilencszázhusz) forintra leszállítja.

A részítélet vonatkozásában a perrel felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 210 000 (Kettőszáztízezer) forint fellebbezési illetéket.

A vagyoni kártérítés vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezi és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja. A hatályon kívül helyezett rész vonatkozásában a felek másodfokú perköltségét mindkét oldalon 100 000 (Egyszázezer) forintban állapítja meg.

Ez ellen a részítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A II. és III. rendű felperesek az I. rendű felperes gyermekei.

2002. december 3-án az I. rendű felperes, a III. rendű felperes és néhai H. Z-né Ny. belterületén a H. utcán járda hiánya és a sáros útpadka miatt a jobb oldali forgalmi sávban közlekedtek egymás mellett akként, hogy a jobb oldalon haladó néhai H. Z-né kerékpárját toltta.

A **B. I.** által vezetett XXX-000 forgalmi rendszámú S. gépkocsi a vele azonos irányban haladó, a 2 méter széles jobb oldali forgalmi sávból 1,8 métert elfoglalt gyalogosokat nem észlelte, 65-73 km/h közötti sebességgel haladva őket elütötte.

A gépjármű vezetőjét a büntető bíróság halált okozó ittas járművezetés bűntettében bűnösnek találta és végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte.

A baleset következtében H. Z-né elhunyt, az I. rendű felperes bokatörést, orrcsonttörést, a koponya bal oldalán, jobb könyökén és az arc bal oldalán, valamint a szegycsont területén zúzódásos sérüléseket és agyrázkódást szenvedett. Bokatörése 8 hét alatt, orrcsonttörése 3 hét alatt, egyéb sérülései 8 napon belül maradandó károsodás nélkül gyógyultak. A pszichológus szakértő véleménye szerint az I. rendű felperes érzelmi alkalmazkodása problematikus, feszültségét, indulatait feldolgozni nem tudja, ezeket hárítja magától. A házastársa elvesztését feldolgozni nem képes, saját baleseti sérülései betegségként definiálható kóros lelkiállapotot nem okoztak.

A II. rendű felperes elhunyt édesanyjával szeretetteljes kapcsolatban élt, édesanyja elvesztése a jövőbe vetett bizalmát és biztonságérzetét meggyengítette, pszichoterápiás segítségnyújtásra szorul.

A III. rendű felperes a baleset következtében koponyaalapi törést, keményburok feletti vérzést és agyzúzódást szenvedett el, sérülései súlyosak, életveszélyesek voltak, az agyzúzódás gyógytartama 6 hónap volt. Sérülései maradandó fogyatékoság hátrahagyása mellett gyógyultak, ez poszttraumás fejfájásban nyilvánul meg. A pszichológus szakértő véleménye szerint a III. rendű felperes depresszív hangulati életű, hiányzik belőle a lendület, kreativitás, érdeklődés és nyitottság, amelyeknek az életkor alapján őt jellemezni kellene. Édesanyja elvesztését a mai napig nem tudta feldolgozni, pszichoterápiás segítségnyújtásra szorul.

A baleset következtében I. rendű felperes 2002. december 3-tól december 9-ig kórházi kezelés alatt állt, majd 2003. június 20-ig otthonában ápolásban részesült. A III. rendű felperes 2002. december 3-tól 2002. december 20-ig kórházi kezelés alatt állt.

A kárt okozó gépjármű vezetője az alperesnél rendelkezett kötelező gépjármű-felelősség biztosítási szerződéssel.

Az alperes peren kívül az I. rendű felperesnek 2 000 000 forint, II. rendű felperesnek 1 500 000 forint, III. rendű felperesnek 2 300 000 forint nem vagyoni kártérítést és azok kamatait megfizetett. Részlegesen megtérítette a felperesek vagyoni kárait is.

A felperesek kereseti kérelmükben az alperesnek I. rendű felperes javára 3 821 047 forint vagyoni-, 3 000 000 forint nem vagyoni kár, a II. rendű felperesnek 3 500 000 forint nem vagyoni kár, a III. rendű felperesnek 172 580 forint vagyoni- és 3 700 000 forint nem vagyoni kártérítés, ezek 2002. december 3-tól járó törvényes kamata, valamint 2005. december 14. napjától havi 35 000 forint járadék és perköltség megfizetésére kérték kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset túlnyomó részben történő elutasítását kérte, perköltségigényt is bejelentett. Hivatkozott arra, hogy a felperesek 30 %-os mértékben közrehatottak a baleset bekövetkezésében azzal, hogy nem az úttest szélén egy sorban és nem a menetirány szerinti bal oldalon haladtak. A 171/2000. (X. 13.) Korm. rendelet 7. § (6) bekezdésére történő hivatkozással a kamatfizetés kezdő időpontját 2004. február 12. napjában kérték megállapítani.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatását követően ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. rendű felperesnek 2 245 200 forint, II. rendű felperesnek 1 800 000 forint, III. rendű felperesnek 2 500 000 forint tőkét és ezek 2004. február 12-től a kifizetés napjáig járó kamatát, valamint 360 000 forint ÁFA-t is magába foglaló perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 507 300 forint kereseti illetéket és 87 500 forint előlegzett szakértői díjat. Határozata indokolásában arra hivatkozott, hogy a Ptk. 345. §-ának (2) bekezdése szerinti önhibát - amely a vagyoni károk körében kármegosztást eredményezhet - az alperesnek kellett bizonyítania. A KRESZ 21. § (1) és (2) bekezdése, valamint (3) bekezdésének a) pontja szerint a gyalogosoknak a járdán, ahol pedig járda nincs, a leállósávon, az útpadkán, vagy a kerékpárúton kell közlekednie azzal, hogy amennyiben ezek nincsenek, közlekedhetnek az úttesten is. Lakott területen lehetőleg a menetirány szerinti bal oldalon egy sorban kell ezt tenniük. A balesetben részes I., III. rendű felperesek, valamint néhai H. Z-né az út jobb oldalán egymás mellett közlekedett. Ugyanakkor az álláspontja az volt, hogy a KRESZ 21. §-a (3) bekezdésének a) pontja a „lehetőleg” kitételt használja, amely nem kogens szabály, hanem csupán ajánlás. A büntetőeljárás során beszerzett szakértői vélemény szerint, amennyiben a gyalogosok egymás mögött haladnak az úttest jobb oldalán a baleset az esetben is bekövetkezett volna.

Alaposnak találta az alperes jogosulti késedelemre történő hivatkozását, mert a kárigényüket a felperesek csak 2004. február 12-én nyújtották be az alpereshez.

Az I.-III. rendű felperesek javára megállapított nem vagyoni kártérítés összegét figyelemmel a peren kívül teljesített összegekre is az I. rendű felperes vonatkozásában további 1 000 000 forint, II. rendű felperes vonatkozásában további 1 800 000 forint, III. rendű felperes vonatkozásában további 2 500 000 forintban találta megállapíthatónak. Értékelte, hogy a felperesek néhai H. Z-né elvesztését feldolgozni nem tudták, mindkét gyermek esetében kóros gyászmunka a szakértői vizsgálat idején is kimutatható volt és pszichiátriai segítségre szorulnának.

A vagyoni kártérítés összegét 1 245 200 forintban állapította meg az ítélet indokolásából nem levezethető módon.

Az ítélet ellen a felperesek és az alperes is fellebbezést terjesztettek elő.

Az I.-III. rendű felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az alperes kereseti kérelmük szerinti marasztalását kérték. Hivatkoztak arra, hogy a kamatok 2002. december 3-tól, azaz a baleset napjától illetik meg őket, a halotti tor költségét számlával igazolták, a sírkőállítás költségét árkalkulációval igazolták, a gyászruhák költségét számlával igazolták. Az ún. gyermekgondozási díj időhatározás nélkül állapítandó meg, amíg a két gyermek keresőképesse nem válik. A munkaügyi központtól felvett 1 000 000 forint összeget vissza kellett fizetni, melyet I. rendű felperes a különvagyonából teljesített.

A nem vagyoni kártérítések összegszerűsége vonatkozásában előadták, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részében összegszerűen el nem különítetten került meghatározásra a kártérítés összege, ezért nem állapítható meg, hogy milyen összegben állapította meg azt az elsőfokú bíróság, azonban az orvosi igazolás szerint az I. rendű felperes elhúzódó gyászreakció miatt depressziós.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperesek nem vagyoni kártérítés iránti keresetének az elutasítását, a vagyoni kártérítés vonatkozásában meghatározott marasztalási összeg leszállítását kérte.

A nem vagyoni kártérítés vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a felpereseket ért személyiségi jogsérelem a peren kívül teljesített összegekkel kompenzálásra került, a vagyoni károk tekintetében előadta, hogy az elsőfokú ítélet számítási módja, annak összegszerűsége és helyessége nem teljes mértékben követhető.

Ezzel ellentétes álláspont esetén az elsőfokú eljárásban elismert utazási költség és ruhakár (13 299 forint + 10 500 forint) összegére vonatkozóan kérte a marasztalását leszállítani.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben előadták, hogy az alperes nem vette figyelembe a 16. számú irányelvben foglaltakat, a házastárs kiesése az általa addig elért jövedelem kiesésével is járt, ennek tényével és összegével az általános kár mértékének meghatározásánál kell számot vetni. Hivatkozott a Ptk. 358. §-ára, mely szerint a meghalt személy által eltartottak tartást pótló járadékot igényelhetnek és ez akár gondozási díj formájában is kielégítést nyerhet.

Az ítéltábla a fellebbezéseket a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az ítéltábla a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában előterjesztett fellebbezések tárgyában részítélettel döntött, az alperes fellebbezését ebben a vonatkozásban részben alaposnak, a felperesek fellebbezését alaptalannak találta.

A felperesek fellebbezésében írtaktól eltérően az elsőfokú ítélet indokolásából (9. oldal 3. bekezdés) egyértelműen megállapítható, hogy I. rendű felperes részére 1 000 000 forint, II. rendű felperes részére 1 800 000 forint, III. rendű felperes részére 2 500 000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg az elsőfokú bíróság. A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával kereseti kérelmük szerinti összegre történő felemelést kérték, az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelem elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a feltárt, konkrét tényállásra alapítva helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felperesek nem vagyoni kártérítés iránti igénye érvényesíthetőségének a feltételei fennállnak.

Az ítéltábla álláspontja szerint azonban a jogsérelem folytán bekövetkezett és a bizonyítás eredményeként feltárt hátrányokat, következményeket a felpereseket megillető nem vagyoni kártérítés összegének a meghatározásánál nem megfelelően értékelte.

A nem vagyoni kártérítés egyik, a kárpótlás összecszerűségét alapvetően meghatározó funkciója a személyi sérelem kompenzálása a vagyoni kárpótlás eszközével. Ebben a körben a bíróság a személyi sérelem súlyát, nagyságát, hatását és következményeit, illetőleg az elszenvedett hátrányok pénzzel való enyhítésének lehetőségeit kell figyelembe venni.

A nem vagyoni kártérítés egyik funkciója a kompenzáció, a személyi sérelem, hátrány hozzávetőleges kiegyensúlyozása pénzbeli szolgáltatás nyújtásával. A kompenzáció a tönkretett életlehetőségeket helyettesítő, kiegyensúlyozó, az elveszett helyett más nemű előnyt nyújtó funkciókat tölt be.

Ennek megfelelően, ha a károkozás következtében a károsult elveszti hozzátartozóját, s ezen felül saját egészségi állapota is megromlik, a nem vagyoni kártérítés mértékét e két sérelem együttes súlyának figyelembe-vételével kell megállapítani (BDT 2005/12/169.).

Az I. és III. rendű felperesek esetében e két sérelem együttes súlyának figyelembevételével és ennek alapulvételével a nem vagyoni kártérítés megfelelő mértékének a megállapításához az elsőfokú bíróságnak a felpereseket ért valamennyi hátrányt együttesen és egységesen kellett volna értékelni és a következményeket egészben mérlegelni.

Az Alkotmány 15. §-a szerint a család intézménye alkotmányos védelem alatt áll, ebből az alkotmányos alapjogból „a családban éléshez való alanyi jogosultság” személyhez fűződő

joga vezethető le. A felperesek nem vagyoni kártérítési igénye a kifejtett teljes családban élés jogának elvesztésén és a pszichológus szakértő véleményében rögzített pszichikai károsodásokon, továbbá I. és III. rendű felperes esetében a balesetkor elszenvedett fizikai sérülések miatt a Ptk. 76. §-a szerinti egészség sérelmén, azaz kettős személyiségi jogsérelmen alapult. A III. rendű felperes fizikailag is sérült, poszttraumás fejfájása maradt vissza, amely a nem vagyoni kártérítés összegénél ugyancsak értékelendő.

Az I. rendű felperes esetében figyelembe veendő, hogy két, a baleset bekövetkezésekor kiskorú gyermek egyedül történő felnevelésének a terhe hárult rá, valamint a balesetkor személyi sérülést is szenvedett és pszichikai károsodása is bekövetkezett.

Ugyanakkor az ítélet az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően értékelte a következőket:

A nem vagyoni kártérítés tekintetében ugyan nem lehetséges kármegosztás, mert nem vagyoni hátrány keletkezése esetén - a jogalapot teremtő személyiségi jogsértésre tekintettel - nincs olyan összecsúszóan kifejezhető kár, amelynek egy része a károsultra lenne hárítható. Mindemellett a nem vagyoni kártérítés megállapítása körében is mérlegelni kell az összes körülményt. A KRESZ 21. § (3) bekezdésének a) pontja szerint, ha a gyalogosok az útesten közlekednek, az úttest szélén egy sorban, lakott területen lehetőleg a menetirány szerinti bal oldalon, lakott területen kívül mindig a bal oldalon, a járműforgalommal szemben haladhatnak. E szabályozásból az következik, hogy lakott területen is a menetirány szerint a bal oldalon kell közlekedni, amennyiben arra van lehetőség. A perbeli esetben nincs adat arra vonatkozóan, hogy a menetirány szerint a bal oldalon való közlekedés akadályozva lett volna (például parkoló gépkocsisor stb.), ezért az ítélet az álláspontja szerint a felperesek szabálytalanul közlekedtek, amikor a menetirány szerinti jobb oldalt vették igénybe és a 2 méter széles sávból 1,8 métert elfoglaltak.

A fentiekből következően a felpereseknek járó nem vagyoni kártérítés összege az elszenvedett fizikai és lelki sérüléseket kiegyensúlyozó, az elvesztett életlehetőségeket helyettesítő kompenzáció csak olyan mértékű lehet, amely a kötelezettségszegés tényét és következményeit mérlegelve csökkentett mértékben nyújt más nemű - pénzületi - előnyt.

Mindezeket mérlegelve az ítélet az alperes peren kívüli teljesítésére, az I. rendű felperes részére további 800 000 forint, a II. rendű felperes részére 1 000 000 forint, a III. rendű felperes részére 1 700 000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg, azaz az alperes marasztalását erre az összegre leszállította. Ebből következően a peren kívüli teljesítést is figyelembe véve az I. rendű felperes 2 800 000 forint, a II. rendű felperes 2 500 000 forint, a III. rendű felperes pedig 4 000 000 forint összegű nem vagyoni kárpótlásban részesült.

A kk. III. rendű felperes javára a 149/1997. (IX. 10.) Korm. rendelet 147. § (1) bekezdés a) pontja alapján hitelintézetnél nyitott gyámhatósági fenntartásos betétkönyvbe kell teljesíteni.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmében hivatkoztak miatt rögzíti az ítélet tábla, hogy a Legfelsőbb Bíróság Teljes Ülése a 21. számú irányelvvel hatályon kívül helyezte a 16. számú irányelvet.

Osztotta azonban az ítélet tábla a felperesek fellebbezésében foglaltakat a kamatfizetés kezdő időpontja vonatkozásában. A 171/2000. (X. 13.) Korm. rendelet 7. § (6) bekezdése szerint a károsult a káreseményt 30 napon belül köteles bejelenteni a biztosítónak. A határidő elmulasztása esetén - kivéve, ha a károsult bizonyítja, hogy az önhibáján kívül történt - a késedelmes teljesítés jogkövetkezményei a biztosítóval szemben nem alkalmazhatók.

A Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése értelmében pénztartozás esetében a kötelezett a késedelembe esés időpontjától kezdve akkor is köteles a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot fizetni, ha a tartozás egyébként kamatmentes. A kamatfizetési kötelezettség akkor is beáll, ha a kötelezett késedelmét kimenti. Ebből az következik, hogy a kötelezett csak akkor mentesülhet, ha bizonyítja, hogy maga a jogosult is késedelembe volt. A jogosult késedelmét a Ptk. 302. §-a rögzíti. E szerint a jogosult késedelembe esik, ha a szerződésszerűen felajánlott teljesítést nem fogadja el, elmulasztja azokat az intézkedéseket vagy nyilatkozatokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a kötelezett megfelelően teljesíteni tudjon, a nyugtát nem állítja ki, illetőleg az értékpapírt nem adja vissza. A keresetlevél késedelmes benyújtása e tényállások között nem szerepel, így ahhoz ilyen jogkövetkezmény nem fűződhet. A kötelezettnek ugyanis a káresemény bekövetkezésétől az elévülési idő lejártáig folyamatosan számolnia kell azzal, hogy a jogosult követelését teljes terjedelemben ki kell elégítenie. A 171/2000. (X. 13.) Korm. rendelet nem a keresetlevél késedelmes előterjesztése, hanem a követelés biztosítónak történő késedelmes bejelentése esetére állapít meg jogkövetkezményt (BH 2000. 153.).

A vagyoni kártérítés vonatkozásában az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította az alábbiak miatt.

A Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyekben a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tény nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az elsőfokú bíróság ítéletének vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkező része és indokolása nincs összhangban. Nemcsak a felek, de a másodfokú bíróság számára sem állapítható meg az elsőfokú ítélet indokolásából a rendelkező rész szerinti 1 245 200 forint összegű vagyoni marasztalás.

Az ítélet indokolásából (8. oldal) az következne, hogy az elsőfokú bíróság II. rendű felperes esetében 744 744 forint, III. rendű felperes esetében 1 951 590 forint összegű gondozási díjat állapított meg. A rendelkező rész ezt nem tükrözi. Összességében tehát az elsőfokú határozatból és az eljárás adataiból nem állapítható meg, hogy a vagyoni kártérítés vonatkozásában döntését mire alapította, ezért az érdemben nem volt felülbíráható.

A Ptk. 358. §-a alapján a baleset következtében meghalt személy által eltartottak olyan összegű tartást pótló járadékot igényelhetnek, amely szükségleteiknek a baleset előtti életszínvonalon való kielégítését biztosítja. Ez lehet jövedelempótló- vagy költségtérítő járadék. Ezzel szemben kamaszkorú gyerekek gondozási költségét állapította meg az indokolás szerint az elsőfokú bíróság a szakértői véleményre alapítottan akként, hogy az I. rendű felperes úgy nyilatkozott, hogy a II. rendű felperes nem jár minden hétvégén haza, a II. rendű felperes a pszichológusi meghallgatása során azt adta elő, hogy 3 hetente jár haza. A szakértői vélemény minden hétvégére számolt el gondozási díjat.

Az orvosszakértőnek feltett kérdésekre valóban nem kapott az elsőfokú bíróság választ, azonban azok jelentős része nem is orvosszakértői kompetenciába tartozik. A gyógyszer és a gyógyászati segédeszközök megjelölése a felperes feladata, azok káreseménnyel összefüggésben felmerült szükségessége orvosszakértői kérdés, költségei a Gyógyszertári Központtól szerezhetők be. Az ápolás-gondozás szükségessége és időtartama orvosszakértői kérdés, összege azonban gazdasági szakértő kompetenciájába tartozik. Ugyanez vonatkozik az élelemfeljavításra is.

A fentebb kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem vagyoni kárra vonatkozó részét részítélettel elbírálv a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint részben megváltoztatta, a vagyoni kárra vonatkozó részét a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és ebben a vonatkozásban az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A részítélettel elbírált rész vonatkozásában figyelemmel a pernyertesség-pervesztesség arányára az első- és másodfokú perköltségeiket a felek maguk viselik, az alperes pervesztessége arányában tartozik az államnak külön felhívásra marasztalási összegének megfelelő kereseti- és fellebbezési illeték megfizetésére, valamint a nem vagyoni kártérítés körében előlegzett 37. sorszám alatt megállapított szakértői díj megfizetésére. (PK. 154. sz. állásfoglalás, 4/2009. (XII. 14.) PK vélemény)

A hatályon kívül helyezéssel érintett vagyoni kártérítés vonatkozásában az ítéletábra a felek másodfokú költségét csupán megállapította a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján, annak viselése kérdésében az elsőfokú bíróság fog határozatot hozni.

D e b r e c e n, 2010. március 29. napján

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Riczu András s.k. bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -